

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ophævelse af varighedsbegrænsningen i § 37).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.
(Fremsat 9/10 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Forslagsstillerne henviser selv i bemærkningerne til, at der er tale om en genfremsættelse. Siden vi sidst drøftede sagen, er der imidlertid blevet vedtaget nogle ændringer af bistandsloven, der specielt har betydning for de personer, som er berørt af 9 måneders reglen i § 37, stk. 4, og det er forslagsstillerne også selv inde på i bemærkningerne til dette nye forslag.

Jeg skal her mere konkret oplyse, at der ved den lov, vi vedtog den 19. december 1983 om ændring af bistandsloven, er foretaget nogle justeringer, der først og fremmest har haft til hensigt at tilvejebringe en mere ensartet administration af 9 måneders reglen med hensyn til størrelsen af det beløb, der ydes til dækning af underholdsudgifter, og med hensyn til dækning af de nødvendige og rimelige boligudgifter. Med lovændringen er det sikret, at beløbet i § 43, stk. 1, kommer til udbetaling til alle, der tidligere har haft et levestandardniveau, som lå på linje med eller var højere end dette beløb, og som har haft så store faste udgifter, at hjælpen i de første ni måneder mindst har svaret til beløbet i § 43, stk. 1.

Ved den lovændring, vi dér vedtog, er det endvidere sikret, at der skal ydes supplerende hjælp til boligudgifter, hvis de overstiger 25 pct. af beløbet efter § 43, stk. 1.

Jeg vil også benytte anledningen til at oplyse, at antallet af modtagere af hjælp efter § 37, stk. 4, udviser en faldende tendens. Fra juni 1983 til juni 1984 faldt tallet fra godt 42.000 til knap 37.000, dvs. et fald på 12,5 pct.

Samtidig kan det være af interesse at se på udviklingen i anvendelsen af § 42, altså den bestemmelse, der drejer sig om hjælp til uddannelse. I den samme periode er der sket det, at man i anvendelsen af uddannelsesbe-

stemmelsen har haft en stigning på næsten 10 pct. Det synes jeg der er brug for at konstatere, for det må siges at være en glædelig udvikling af § 42-hjælpen; hjælp til uddannelse prioriteres altså højere i den indsats, der bliver udøvet.

Jeg vil også gerne benytte anledningen til at repetere, at vi jo netop i efteråret 1983 udsendte en vejledning om anvendelsen af § 42 med henblik på enlige forsørgere. Jeg synes, man også skal bruge denne anledning til at notere sig, at det er meningen, at jeg vil supplere anvendelsen af § 42 således at kommunerne yderligere tilskyndes til at anvende denne bestemmelse i bistandsloven.

Jeg tror ikke, at det på grundlag af det, jeg nu har sagt, kan komme som nogen overraskelse for forslagsstillerne, at regeringen er af den opfattelse, at 9 måneders reglen bør opretholdes.

Taanquist (S):

Socialdemokratiet ønsker fortsat, at bestemmelsen om varig hjælp i bistandslovens § 37, stk. 4, skal fjernes. Vi er udmærket klar over, at der, siden vi for et år siden sidst fremsatte krav, er sket en forbedring i det økonomiske niveau i form af en sikring af udgifterne i forbindelse med boligen. Men alligevel finder vi, at en sådan bestemmelse med alt, hvad den indebærer, er uværdig for et samfund som det danske, og her tænker jeg ikke alene på størrelsen af de beløb, der udbetales i varig hjælp – de er stadig væk, uanset hvad socialministeren lige har oplyst, under al kritik – men jeg tænker også og især på den situation, man sætter disse mennesker i. Man fastlåser deres situation, så ethvert initiativ, de selv måtte tage, bliver modregnet i deres varige hjælp, og de glider gradvis over på samfundets skyggeside, hvor ingen længere kan se dem.

Denne gruppe mennesker, der under andre omstændigheder med glæde ville stille deres arbejdskraft til rådighed for samfundet, hvis der var brug for dem, er nu ikke alene i den dybt beklagelige situation, at der ikke er brug for dem, men de må også se sig selv hensat til det allerlaveste trin i samfundet.

Den tidligere socialminister har sammenlignet deres niveau med en pensionists, men det er jo helt forkert, både fordi pensionister for det første har en højere ydelse og for det

[Taanquist]

andet også har andre rettigheder i samfundet. Desuden har vi her at gøre med en udsat gruppe, der har behov for samfundets hjælp og ikke et spark fra samfundet.

Regeringen kan være glad for, at der er tale om en gruppe, der ikke gør oprør, men som bøjer sig for deres skæbne. De råber ikke ud for alle vinde, hvor dårligt de er stillet, for det er ikke morsomt at skulle indrømme, at man er så dårligt stillet. At det så også drejer sig om en gruppe, som i høj grad består af enlige forsørgere, viser blot, at regeringen og de borgerlige partier er blottet for forståelse for, at man her lægger grunden til en ny generation af sociale tabere.

Socialministeren sagde så flot, da vi sidst behandlede forslaget, at det jo da ikke var meningen, at de skulle forblive på varig hjælp hele deres liv; de skulle hurtigst muligt ud på arbejdsmarkedet. Man kunne passende spørge: hvor mange har socialministeren så fået ud af det sociale system og over på arbejdsmarkedet? Jeg var lige ved at tro, at socialministeren her var ved at stå og sige, at det var et eller andet større antal, men forklaringen kom senere. Svaret er jo, at ingen er kommet ud på arbejdsmarkedet, men at de muligvis er gået over på andre bestemmelser i bilstandsloven, f.eks. § 42, men i hvert fald ikke arbejdsmarkedet.

Men det kan også være, at regeringen har forregnet sig totalt. Med de forslag, vi har set i de sidste dage på arbejdsmarkedsområdet, er der et stigende antal mennesker, der får øjnene op for, at de også, selv om de i dag har deres gode arbejde – og ingen kan jo være 100 pct. sikker på, at man fortsætter med at have sit gode arbejde – når deres arbejdsplads måske ikke længere består, med usvigelig sikkerhed først vil gå ud af A-kassesystemet, så overgå til bilstandslovens forbigående hjælp og derefter igen med usvigelig sikkerhed over på den varige hjælp. Jo ældre man er, desto større er risikoen for, at det vil ske. Man indfører en usikkerhed og en utryghed i mange menneskers liv, som det vil være umuligt for mange at leve med. Man kan selvfølgelig håbe på, at der dermed er så mange flere mennesker, der nu indser, hvor umoralsk denne bestemmelse er, og at de kan være med til at åbne regeringens og de borgerlige partiers øjne for denne uretfærdighed.

Karen Højte Jensen (KF):

Dette lovforslag er også en genfremsættelse, så jeg skal henvise til, hvad vores ordfører tidligere har sagt i denne sag, og afvise forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da mit partis ordfører, fru Hanne Severinsen, ikke kan være til stede, skal jeg kort på venstres vegne afvise dette forslag og henvise til ministerens redegørelse.

Vi ved da godt, at det ikke er en dans på roser at overgå til varig hjælp, men som det jo også er bemærket af forslagsstillerne selv, har man ved en revision af loven mindsket i hvert fald nogle af disse problemer.

Vi kan altså ikke medvirke til forslaget.

Agerschou (SF):

Indførelsen af varighedsbegrænsningen for modtagelse af almindelig kontanthjælp var et af de initiativer, der i efteråret 1982 tydeligst viste, hvad den konservative regering var ude på. De, der ikke havde for meget i forvejen, skulle have endnu mindre. Samtidig skulle de velbærgede have det økonomisk bedre, så de, som statsministeren så ofte siger med et glad smil, kan bevare optimismen. At man så placerer andre grupper i økonomisk håbløshed, er de konservative repræsentanter for de velstillede lige glade med.

Den holdning har den konservative regering haft lige siden. I øjeblikket har man f.eks. travlt med at få skubbet arbejdsløse ud af dagpengesystemet, så de rigtig kan få reduceret deres levevilkår.

I denne holdning har regeringen langt henad vejen fået smukt følgeskab af de radikale, hvad der faktisk stadig væk kan undre nogle af os i SF, og jeg aner faktisk ikke hvorfor. Hvorfor er det dem, der i forvejen er hårdt ramt, der skal rammes én gang til? Hvordan kan de radikale fortsat medvirke til en lovgivning, der af den daværende socialminister blev begrundet på følgende måde i det pågældende lovforslags bemærkninger: »Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Med andre ord er det regeringens opfattelse, at kontanthjælpsmodtagere i virkelighe-

[Agerschou]

den er luddovne, så de kun, hvis de har udsigt til at blive sat ned på fattighjælpslignende niveau, vil ulejlige sig med at finde noget arbejde. Det er regeringens holdning til arbejdsløse, og det må altså også være de radikales, når man ved, hvad de allerede har medvirket til, og hvad de åbenbart planlægger at medvirke til i denne folketingssamling.

Som den aktuelle repræsentant for de rige og velbjærgede optrådte socialministeren som forventet. Der er ikke nogen problemer. Man mærkede tydeligt, at det ikke er socialministeren, der skal leve af det beløb, kontanthjælpsmodtagere efter § 37, stk. 4, modtager.

Vi støtter naturligvis socialdemokratiets forslag, og vi skal nok få det gennemført på et eller andet tidspunkt, specielt hvis socialdemokratiet ville opgive sin almindelige politiske rådvildhed og arbejde sammen med bl.a. SF om at etablere et flertal, der ikke vil tage fra dem, der ikke har ret meget i forvejen, og give til dem, der har meget.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da partiets ordfører, fru Aase Olesen, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige, at det radikale venstre afviser forslaget om at ophæve varighedsbegrænsningen af den forbigående bistandshjælp.

Det ligger i selve bilstandslovens udformning, at det aldrig har været tanken, at man har skullet kunne få forbigående hjælp i ubegrænset tid. Derfor og også af økonomiske grunde – det erkender vi blankt – gik vi med til at indføre 9 måneders reglen, men SFs ordfører ved udmærket godt, at ved behandlingen af lovforslaget i sin tid tog fru Lone Dybkjær behørig afstand fra den motivering, som blev omtalt her i dag.

Vi fik, samtidig med at vi gik med til reglen, sikret, at der ved anvendelsen af § 37, stk. 4, blev taget rimeligt hensyn til børnefamilier og til familier med en høj boligudgift. Vi noterer os, at forslagsstillerne har opdaget dette, og må derfor betragte det her fremsatte forslag som en ren og skær demonstration.

Det radikale venstre er helt overbevist om, at vi aldrig kommer til at opleve, at en socialdemokratisk regering gør bilstandslovens forbigående hjælp tidsbegrænset. Derimod vil vi fortsat arbejde på at få så mange som muligt ud af bilstandssystemet gennem ud-

dannelse, omskoling og revalidering, således som socialministeren også omtalte det allerede var sket. Den udvikling, der har fundet sted siden indførelsen af varighedsbegrænsningen, viser nemlig, at kommunerne i stor udstrækning har fulgt henstillingen om at foretage grundige undersøgelser af den enkeltes mulighed for at komme ud af bilstandsystemet, inden den pågældende går over til hjælp efter § 37, stk. 4.

Og så må jeg da erindre om, at netop § 42 nok er en anden paragraf i bilstandsloven, men det skulle gerne være vejen tilbage til arbejdsmarkedet.

Addi Andersen (CD):

Jeg vil erindre om, hvad CDs ordfører bl.a. sagde ved den tidligere førstebehandling af dette forslag – det var den 18. oktober 1983 – nemlig at den bilstandslov, vi har i dag, stort set virker efter hensigten. Dermed er ikke sagt, at justeringer ikke fremtidig kan være nødvendige såvel socialt som økonomisk.

Vi ønsker ingen ændring i loven, men måske en henstilling fra ministeren til de kommuner, der afviser at anvende bilstandslovens dispensationsbestemmelse i § 43, stk. 3, når det drejer sig om borgere, der i større eller mindre grad har behov for ekstrahjælp, herunder i særlig grad boligtilskud. Det var, hvad vi sagde dengang.

Og nu kan CD med tilfredshed konstatere, at de ændringer, der er vedtaget, bl.a. sikrer, at kommunerne yder supplerende hjælp til boligudgifter, således at højst 25 pct. af den almindelige hjælp skal bruges til boligudgifter.

Vi kan i øvrigt tilslutte os ministerens redegørelse.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan på fremskridtspartiets vegne afvise forslaget, idet jeg henviser til, hvad vi sagde ved sidste behandling af lovforslaget.

Tinning (VS):

Til hr. Erik B. Smiths beroligelse kan jeg oplyse, at vi som sædvanlig støtter også dette forslag.

Derudover synes jeg efterhånden, det er en smule synd for fru Dagmar Mørk Jensen, at den rigtige ordfører, nemlig fru Aase Olesen,

[Tinning]

ikke er her og derfor ikke kan forklare, hvad det er, de radikale går og laver, for så bliver det på en eller anden måde fru Dagmar Mørk Jensens opgave, og det er en umulig opgave at sætte folk på.

Fru Lone Dybkjær sagde engang, siger fru Dagmar Mørk Jensen: vi vil ikke skrive under på, at grunden til, at vi skal have 9 måneders reglen eller fattighjælpsparagraffen, er, at folk skal hjælpes til at finde et arbejde; det er ikke vores motivation, det vil vi ikke sætte vores navn under.

Så spørger man sig selv med hr. Ager-schous ord: ja men hvorfor så? Hvad er så baggrunden for, at man har fundet på denne bestemmelse? Hvorfor har de radikale stemt for? Jo, vi kan ikke have, at denne kontant-hjælp er tidsubegrænset. Nej, men det har den da heller aldrig været; der har hele tiden været en paragraf i bilstandsloven kaldet varig hjælp. Det var der, inden man fandt på den her 9 måneders regel, og det er der så-mænd endnu, så det er ikke det, at den ikke må være tidsubegrænset, der kan begrunde det. Der er simpelt hen ingen begrundelse ud over den almindelige platte med, at der skal spares nogle penge, og det skal være nu.

Så synes jeg, det bliver helt grotesk, når fru Dagmar Mørk Jensen hånd i hånd med vores nye socialminister synger en sang om, at det går jo så godt med § 42. Tænke sig, hvor få dage siden det er, vi fik at vide, at nu havde den tidligere socialminister, nuværende finansminister, hånd i hånd med hr. Niels Helveg Petersen lige siddet og fedtet et forlig sammen, som betyder, at folk bliver væltet over i bilstandsystemet. Med ændringen omkring det andet jobtilbud får vi mange flere på bilstandshjælp.

Den ene dag siger man altså: det går ikke det her, nu må vi gøre noget, og så vælter man folk ind i bilstandsystemet, og den næste dag står man minsandten heroppe og bryster sig af, at § 42, af fru Dagmar Mørk Jensen kaldet vejen tilbage til arbejdsmarkedet – det er dog noget af et spørgsmål i det virkelige liv – er blevet gjort bredere og mere farbar, så nu kan man komme tilbage igen.

Ja men så spørger man sig selv: hvad i alverden er meningen? Først sender vi nogle flere over i systemet, og så sørger vi for, at de kan komme tilbage igen. På en eller anden måde går det jo bare lidt rundt, og det kunne trods alt gå, hvis ikke det her lige

præcis handler om, at der er en masse mennesker, nemlig de 35.000, som ministeren talte om, der lever på et niveau – som det så rigtigt er blevet beskrevet i bemærkningerne til det lovforslag, vi behandler nu – hvor selv den mindste forstyrrelse af det budget, man har for måneden, simpelt hen får det hele til at brase sammen, simpelt hen betyder, at økonomien ikke kan hænge sammen. Og det er i størrelsesordenen 50–100 kr. om måneden, det handler om.

Vi andre kan selvfølgelig sagtens. Inden vi sætter os op i den flyver, vi har lov til at flyve gratis i, kan vi da godt lægge en halvtredser til et eller andet, men det er jo ikke den type folk, vi snakker om. Det handler lige præcis om folk, som har en økonomi, hvor 100 kr. om måneden betyder, at enten holder det, eller også holder det ikke, og det er det, der gør, at det er så alvorligt. Det eneste, vi kan få at vide, er, at nu må vi kigge lidt på det, og vi har i øvrigt aldrig skrevet under på det, ministeren sagde. Nej, men så fjern dog den bestemmelse!

Erik B. Smith (S):

Jeg kan jo konstatere, at der ikke er meget bevægelse her i folketinget, og at jeg som sædvanlig må takke ordførerne for socialdemokratiet, SF og VS for deres tilslutning til vores forslag.

Så vil jeg gerne sige til socialministeren, at vi er naturligvis også i socialdemokratiet tilfredse med, at udviklingen er gået i retning af, at der ikke længere er 42.000 familier, der får den nedsatte ydelse, men at det nu, som ministeren oplyser, snarere er 37.000 familier. Der er langt ned til de 25.000 familier, som den daværende socialminister lovede folketingsflertallet at man ville ende på, men det er jo en anden historie. Jeg er bestemt også glad for, at der er en stigning i bilstandslovens § 42-udelser.

Når ministeren nu nævner § 42, er det selvfølgelig, fordi man skal koble § 42, som er noget konstruktivt, noget aktivt, sammen med § 37, stk. 4, og så vil jeg spørge: hvorfor nævnedes ministeren ikke, at der også er nogle, der er kommet over på den nye førtidspension? Hvor mange er det? Det vil sige, at man har, om jeg så må sige opgivet en aktiv indsats for disse. Hvor mange er det? Det synes jeg vil være interessant at få oplyst.

[Erik B. Smith]

Jeg er selvfølgelig skuffet over, at ministeren fastholder 9 måneders reglen, men ingenlunde overrasket, ligesom jeg heller ikke er overrasket over, at hverken fru Karen Højte Jensen eller fru Birthe Rønn Hornbech kunne tilslutte sig forslaget.

Men jeg er, når jeg hører fru Dagmar Mørk Jensens indlæg, meget overrasket. Jeg er meget overrasket over, at man fra det radikale venstre kan sige, at man er overbevist om, at socialdemokratiet aldrig selv i regering ville have fremsat dette forslag. Ja men bistandsloven blev jo vedtaget under en socialdemokratisk regering, og vi havde ingen ønsker om at indføre denne efter vores opfattelse fuldstændig umoralske 9 måneders regel, som i øvrigt med sin begrundelse blev gjort dobbelt umoralsk.

Og når så fru Dagmar Mørk Jensen afviser vores forslag allerede af økonomiske grunde, vil jeg gerne sige til det radikale venstre, at socialdemokratiet er parat til sammen med det radikale venstre at finde den besparelse på de par hundrede millioner kroner, det her drejer sig om, et andet sted, også inden for det sociale område, hvis vi så kan få det radikale venstre med til at afskaffe den såkaldte fattighjælpsbestemmelse. Så kan vi jo få prøvet, hvem det er, der hykler i denne sag.

Jeg synes, debatten i dag har det særlige ved sig, at vi nu har set, at regeringen sammen med det radikale venstre har en politik, der går ud på helt åbenbart at føre meget store grupper over i bistandsydelse, som også hr. Tinning var inde på det, og allerede efter 9 måneder vil de opleve et kolossalt, for ikke at sige katastrofalt fald. Heldigvis er der for så vidt angår boligydelsen en mulighed, nemlig den, at kommunerne ikke, som det blev sagt af fru Addi Andersen fra CD, skal yde hjælp til boligudgiften, hvis den er på mere end 25 pct., men at de *kan*, og derfor kunne det være interessant at spørge fru Addi Andersen: vil CD være med til, at der kommer til at stå »skal«? Så tror jeg såmænd, vi hurtigt kunne finde et flertal for det. Men det vil CD jo nok ikke.

Så er der det problem, som man kan sige måske ikke har noget med dette at gøre, men det er et af de allerstørste problemer, nemlig at man har suspenderet dyrtidsreguleringen. Man har fastfrosset et beløb til underholdshjælp, og så forhøjes det med disse, jeg tror,

det er 2 pct. hvert halve år. Hvem tror, at det budget, som disse mennesker lever under, ser ud som et normalt budget, hvor Danmarks Statistik kan fastsætte de enkelte posters betydning i husholdningen? Det gør det ikke. De oplever et kolossalt og katastrofalt fald i deres levevilkår, og vi kan ikke være det bekendt. Jeg er enig med hr. Agerschou i, at denne bestemmelse får vi ophævet før eller senere, og vi bliver ved, indtil folketinget ser anderledes ud eller i alt fald har skiftet opfattelse.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Hr. Erik B. Smith rettede et spørgsmål direkte til mig om, i hvilket omfang førtidspensionsreglerne nu påvirker anvendelsen af § 37, stk. 4.

Jeg kan bestemt ikke udelukke, at netop førtidspensionsreformen har påvirket anvendelsen af den bestemmelse, men det ændrer dog ikke ved, synes jeg, det glædelige i, at man i det lokale arbejde i langt højere grad bruger § 42, bl.a. over for enlige forsørgere, for at de kan komme i gang med en uddannelse. Det synes jeg er nogle positive tal at trække frem, og derfor har vi også lagt vægt på i regeringen og også i drøftelserne med de radikale at få fremhævet netop anvendelsen af § 42 igen, at få understreget i forbindelse med den lokale indsats betydningen af, at man sørger for, specielt at enlige forsørgere får mulighed for at få uddannelseshjælp. Det synes jeg faktisk er positivt, og det må vi ikke glemme, hr. Erik B. Smith.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Ingen direkte tiltale.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Det synes jeg også er positivt, fru minister, men spørgsmålet er, når man trækker det frem: tror ministeren, at flere er gået over på bistandslovens § 42 end på førtidspension?

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg er da godt klar over, at det falder hr. Erik B. Smith vanskeligt at se, hvis der dog skulle være nogle positive tegn, men jeg tillader mig nu at synes, at det er et positivt tegn, hvis man i indsatsen over for de enlige for-

[Socialministeren]

sørgere i højere grad kan give en uddannelsesmæssig hjælp.

Og så sagde jeg til hr. Erik B. Smith – men det kan godt være, at han var optaget af drøftelser med en anden i salen – at jeg var opmærksom på, at indførelsen af førtidspensionen sandsynligvis vil påvirke nogle af de tal, vi har efter bilstandsloven, fordi der sandsynligvis vil være nogle af de grupper, som går over og bruger de nye førtidspensionsregler, som folketinget har vedtaget.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Når socialministeren som begrundelse for, at antallet af familier på den nedsatte bilstandshjælp er faldet fra 42.000 til 37.000, oplyser, at vi har haft en stigning for dem, der modtager hjælp efter bilstandslovens § 42, på 10 pct. uden at angive tallet, må det være for at give folketinget det indtryk, at det er hovedårsagen til, at antallet af familier på den nedsatte bilstandshjælp er faldet, og så spørger jeg ministeren: tror ministeren ikke, at der er kommet flere over på den nye førtidspension? Og så er det ikke, om jeg så må sige, den samme positive udvikling, som ministeren giver indtryk af.

Jeg vil i øvrigt gerne understrege, som jeg har gjort det i mine tre andre indlæg om emnet, at jeg synes, det er positivt, at kommunerne anvender § 42 i stigende omfang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Erhvervsudvalget (17/10 84):

Udtræder: Brusvang (CD)

Nyt medl.: Addi Andersen (CD)

Det politisk-økonomiske udvalg (17/10 84):

Udtræder: Brusvang (CD)

Nyt medl.: Addi Andersen (CD)

Forsvarsudvalget (17/10 84):

Udtræder: Brusvang (CD)

Ny stedf.: Addi Andersen (CD)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 23. oktober 1984 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.28
